

NA HRONOVĚ SE BUDE BYDLET I NA ZIMNÍM STADIONU

Rozhovor se starostkou města Hronova Hanou Nedvědovou

Jste zastánkyní činohry a tradičního pojetí divadla, jak jste spokojená s letošní Volyní?

Hodně, moc. Jsem mile překvapená, jak divadelními představeními, která sem postoupila, tak hereckými výkony. Ptáte se mě ve chvíli, kdy jsem viděla to nejkrásnější, co jsem tu dosud viděla, Rozmarné léto. Ještě jsem na takové sladké vlně. Letošní ročník je zajímavý i tím, že se tu sešly tři hry, které jsou v programu zastoupené dvakrát. I to je pro mě zajímavé srovnání, jak se který soubor se hrou popasoval. V přímém přenosu člověk může pozorovat, který prostor je pro hru lepší, jak se ní popasovali herci... V každém představení jsem něco našla, takže kdyby z těch dvou inscenací vznikla jedna, byl by to úplný ideál. Není to ale tak, že bych neměla ráda alternativní divadlo. Jiráskův Hronov je zatva, na kterou postupují všechny divadelní žánry. Naším přáním, přáním pořadatelů bylo, aby činohra byla dostatečně zastoupena, což se, myslím povedlo. Porotce Aleš Bergman se vyjádřil, že loňský ročník byl, co se týká programu, jeden z těch nejpovedenějších. Myslím si, že je to rozprostřeno dobře, že tam všechna divadla jsou a činohra tomu vévodí. Myslím, že má i nejširší spektrum diváků.

Umíte si představit, že by se zmíněné „dvojáky“ objevily i na Hronově?

Myslíte, že by byly doporučeny například obě Vojnarky? Bavily jsme se o tom včera s paní ředitelkou Kollertovou. Museli bychom se s tím nějak popasovat. Tak jako jsem to přijala já, že jsem měla srovnání jedné hry, třeba by to stejně přijali i Hronovští. Nemyslím si, že by v tom byl nějaký zásadní problém. Představení, která tu byla, jako Vojnarka, Dokonalá svatba i Veroničin pokoj, by diváci klidně na Hronově mohli vidět v obou vydáních. Podle mě by to festivalu vůbec neublížilo.

Co nás letos čeká na Jiráskově Hronově nového?

Na konci loňského ročníku jsme vyslechli, a musím říct, že i oprávněně, výtky k tomu, že Hronov má malé ubytovací kapacity. První novinkou je, že nové prostory, které máme na zimním stadionu, poskytneme jako ubytovací kapacitu festi-

valu. Bude tam 30 – 35 lůžek určených hlavně pro soubory, aby nemusely jezdit do Náchoda. Internát hotelové školy nám chybí, za čtrnáct dní máme jednání s novým majitelem, že bychom prostory využili alespoň pro spacákové ubytování. Svítá tu malá naděje, že i tam by bylo možné nějaké ubytování zrealizovat. Máme samozřejmě objednaný internát v Poříčí a v Náchodě a již nyní máme zajištěn autobusový pendlí a malé taxíky, a to v mnohem větší míře. Co se týče hracích prostor, vracíme se do malé tělocvičny v prostorách základní školy, kde vznikne další hrací prostor. Společně se Simonou Bezouškovou a Lenkou Lázňovskou jsme vytipovaly nový prostor pro PC klub, který bude probíhat v Kalinově domě, což je dům s pečovatelskou službou. Tam je velká, nádherná klubovna s výhledem na Hronov a je to tři minuty od náměstí. A co je pro každého návštěvníka nejdůležitější, jestli se bude mít kde najíst a napít. Restaurace Radnice běží a domluvili jsme se ní na stravování pro seminaristy. Bude to trošičku v polních podmínkách, ve stanech za radnicí, ale bude to přímo v centru. Jídelnu, kde se seminaristé stravovali v minulém roce, budeme rekonstruovat a nyní tam není stravování možné. Současně s tím se mění dispozice Wikovu, bourají se staré budovy a staví nové, a v termínu JH budou stěhovat kuchyň. Doufáme, že budou seminaristé s novým stravováním spokojeni.

Rádobydivadlo Klapý / režie: Jaroslav Kodeš
V. Vančura, J. Kodeš: Rozmarné léto

PRO VŠECHNY TO BYLA DŘINA A OŘÍŠEK

Rozhovor s režisérem Jaroslavem Kodešem

Kdo přinesl do vašeho souboru nápad inscenovat Rozmarné léto?

Pavel Macák. Výběr pak musí schválit principál Láďa Valeš. Oni vždy s něčím přijdou. Když se to mi líbí, tak do toho jdu, a když nelíbí, tak řeknu, že ne.

Na Vančuru jste tedy řekl ano. Čím je tak atraktivní?

Když si knihu čtete poprvé, pomalu nerozumíte, co to ten člověk píše. Ale když se zahloubáte, zjistíte, že co replika, či věta, to gag. Je to nádherná komedie o malých lidičkách. Navíc strašně chytrá. To mě na tom lákalo. Že je to chytrá komedie, která má smysl a která má pořád co říct i v dnešní době.

V jaké úpravě Rozmarné léto hrajete?

Vznik úpravy je komplikovanější. Za základ jsem vzal dramaturgii Rudolfa Felzmana, který ji dělal asi před šesti, sedmi lety pro kladenské divadlo. Pak jsem měl v ruce úpravu Honzy Pavlíčka z Poděbrad. Kdysi chtel Rozmarné léto dělat, ale nikdy ho nerealizoval, zbyla jen jeho dramaturgie. No a pak jsem do toho zasáhl já sám. Největší podíl je tam Rudy, pak asi můj.

Říkáte, co věta, to gag. Je těžké opouštět nápady, vzdávat se jich proto, že se do inscenace nemůže vejít vše?

Je to těžké. Člověku je to líto. Do konce jsme po premiéře ještě opustili asi šest stránek, seškrtali jsme je. Ten jazyk je nádherný, kouzelný, ale nelze přenést vše.

Kouzelný jazyk je ale zároveň hodně těžký. Jaká byla práce s herci, aby dali Vančurovi, co mu náleží?

Pro všechny to byla dřina a oříšek. Už jen říct vančurovskou větu, aby dávala smysl, aby z toho gag vylezl, je těžké. Najít ve větě logický důraz a dát ho tam. Jazyk má svůj rytmus a když ve větě najedete na špatné slovo, nebo porušíte slovosled, tak vás to vyhodí, že se to okamžitě pozná.

Arnoštka máte pojatého až cirkusově, což nebývá obvyklé...

Když chcete dělat Rozmarné léto, tak jednou ze základních věcí, kterou musíte vyřešit, je, jak bude Arnoštka chodit po provaze a co tam bude dělat. Říkali jsme si, že musíme Arnoštka udělat tak, že aspoň trochu něco umí. On je to šmírák, ale něco umět musí. A Jonáš Filip byl ochoten se učit třeba točit talíře.

On se to pro roli teprve učil?

Ano. Vše se musel naučit. Dokonce si sám pořídil původně i jednokolku, na které chtěl po provaze jezdit, ale pravda

je, že je stále ve fázi, kdy z ní pořád padá. Ráfek nakonec posloužil daleko lépe, než skutečné kolo.

Jak dlouho už inscenaci hrajete?

Tohle byla asi jedenáctá repríza, premiéru jsme měli na konci loňského roku.

Vnímáte nějak rozdílné reakce publika, podle toho, pro koho hrajete?

Určitě. Třeba dnes bylo publikum složené z divadelníků a dost nám šlo na ruku. Zajímavé bylo, když nám lidé po premiéře říkali, že jim trvalo, než si zvykli na jazyk, na Vančuru. Že s tím byla pro ně velká práce. Proto se s tím taky nedá spěchat. Představení potřebuje spád, rytmus, ale zase kdybychom to zkraje moc rozjeli, tak zahodíme vtipy a zbouráme Vančurův jazyk. Musíme divákovi dát čas na to, aby to vstřebal.

Máte obrovskou výpravu, kdo je jejím autorem?

Jana Stejskalová. Vždy chci pracovat s někým, s kým mám podobný názor na divadlo a dělá se nám společně fajn. A to se tady povedlo. Ale tedy převážet naši výpravu je pořádná práce. Člověk si řekne, jak je lehčí hrát něco se čtyřmi židlemi.

Martin Rumler

POETICKY „ROZMAŘILÉ“ LÉTO

Rádobydivadlo Klapý si pro své inscenování zvolilo dramaturgii novely Vladislava Vančury „Rozmarné léto“. Šťastně zvolená dramaturgie Rudolfa Felzmana v následné úpravě režiséra Jaroslava Kodeše ponechává základní a zásadní témata i charaktery jednotlivých postav fungujících již ve Vančurově předloze.

Ono poetické kouzlo starých časů, zavedených pořádků, oněch „zvyků a obyčejů“ všedního dne „Krokových Lázní“, které je narušeno příjezdem kouzelníka Arnoštka a jeho sličné asistentky Anny do zdejšího města. Antonín Důra, provozovatel místních lázní, přestává meditovat o zdraví a osobní hygieně, major Hugo se proměňuje z přímočarého vojáka vyžadujícího maximální disciplínu v zamilovaného mladíčka a kanovník Roch, místo obvyklých disputací o víře a vzdělanosti, postává na náměstí a vyhlíží kouzelníkovu asistentku Annu a nesměle bojuje o její přízeň. Ani Kateřina Důrová nezůstává nepoznamenána příjezdem svérázného dua a okouzlena Arnoštkem dokonce opouští Antonína a přesidluje do jeho maringotky, aby se o něj „postarala“.

Úvodní expozice, která se držela pevně Vančurovy předlohy a hlavně jazyka působila zprvu poměrně strojeně až do momentu první Antonínovy koupele – kde jeho stylizované plavání plné hravé nadsázky a hry v nápaditém scénograficko-prostorovém řešení prolomilo onu strojenost a jasně nastavilo jevištní způsob komunikace s divákem. To, co v úvodu působilo pouze jako dekorace, náhle začalo ožívat a stávalo se poetickým a magickým prostředím odehrávajících se dějů a situací. Průvodci dějem a životem městečka tj. postavy Muže a Ženy byli dalším vhodným prostředníkem, chcete-li médiem, mezi divákem a příběhem.

Artistně uchopená postava Arnoštka umožňovala vybudování silné dějové linky jako odraz světa tří postarších filozofů, kteří se pak mohou vůči němu vymezovat a vymezovat se i vůči sobě navzájem. Obraz oněch tří „trubců“ soupeřících o Annu je pak pravděpodobný a uvěřitelný. Stejně tak je tomu i při budování vztahu mezi Kateřinou a Arnoštkem.

Atmosférotvorná hudba, která uvozuje, ale zároveň vytváří a uzavírá situace je výborně zvolena a je tím maximálně funkční. Výtvarně – scénografické řešení, které zaujme již v úvodu, kdy ona pomyslná opona je tvořena pověšeným prádlem v „nadživotní“ velikosti, kostýmy, působivé svícení, všechny rekvizity i „loutky“ (slepice, fenka apod.) jsou nedílnou stylotvornou součástí děje. Inscenace hýří poetickými a vysoce estetickými nápady, jež jsou organicky a citlivě zakomponovány do struktury a kompozice inscenace.

Čistota stylu, žánru i herecké práce pak vytváří jednotu, která působí velmi životně a autenticky vtahuje diváka do světa a atmosféry oněch starých časů, o kterých se zmiňují výše. Právě to je přidaná hodnota a možná i sama podstata stále působícího kouzla „Rozmarného léta“, kterou si chceme čas od času připomínat a sdílet, abychom zapomněli na problémy současného všedního dne. Podstata „Rozmarného léta“ umožňující vzpomenout oněch „zašlých“ a téměř idylických časů, dává zapomenout časům současným, které jsou tak často neurotizující. A proto ponořme se čas od času do vod lázní Důrových, abychom očistili své tělo i ducha. Inscenace Rádobydivadla Klapý to umožňuje a děkuji za to.

Jaromír Hruška

Představení jsme si užili, líbilo se nám. Spousta nápadů, krásná funkční scéna. Bylo to úžasné.

Andrea a Hanka Horšovský Týn

Máte to tady moc pěkný a Arnoštek je fakt boží.

anonym, Vsetín

Rozmarné léto mě zaujalo velice, bylo to fajn, prima. Připouštím, že jsem přijela cíleně, protože v tom hraje můj kamarád. Bylo to moc milé, moc hezké.

Stanislava, České Budějovice

Bylo to výborné, s jednou chybičkou. Kdyby jim bylo pořádně rozumět, bylo by to dokonalé.

Roman, Husinec

Skvělé. Jsem nasáklý laskavostí, vlídností. Nic neuspěchali, nic nepřetáhli. Mistrovský kousek.

Petr, Strakonice

Líbilo se mo to náramně. Jsem na Klapý fanda, takže možná nejsem objektivní. Líbilo se mi, jak si to všichni strašně užívali.

Němčour, Bystrice u Benešova

Chvilími jsem špatně slyšela, ale jinak jsem se moc nasmála. Vzpomínám si na ten film, ale tohle bylo taky velmi pěkné a milé. Jsem moc spokojená.

Jana, Strakonice

U takových textů mám problém s tím, že se neoprostím od kultovního filmu a celou dobu srovnávám. Takže oproti filmu samozřejmě horší, ale divadelně fajn.

Tereza, Slavičín

Divadlo Exil Pardubice / režie: Naďa Kubínková
L. Lochhead: Perfect Days

NA INSCENACI NÁM PŘISPĚLI DIVÁCI PŘEDEM

Rozhovor s režisérkou Naďou Kubínkovou

Pro svou inscenaci jste použili úpravu Alice Nellis a Ivany Slámové. Byla to jejich úprava pro divadlo, nebo pro film, který Nellis posléze natočila?

Použili jsme úpravu pro divadlo. Zároveň jsme chtěli zachovat anglické reálie, nechtěli jsme je napasovat na české prostředí.

To se mi ulevilo, bál jsem se, že jste pro divadlo použili scénář filmový. Ne ne, to jsme nechtěli. Navíc nejprve vznikl divadelní scénář, teprve později ho Alice Nellis upravila pro svůj film.

Pohráli jste si i se scénickou hudbou. Jak se vám povedlo oslovit tolik pardubických muzikantů, aby složili původní hudbu na motivy písně Perfect Day?

Bylo to těžké a náročné. V Pardubicích je neuvěřitelné množství muzikantů a je pravda, že řada z nich, třeba Mardy z Vypsáné fixy, kapela Dukla Vozovna nebo Moimir Papalescu, jsou naši kamarádi. Oslovila jsem je, aby složili variaci na Perfect Day od Lou Reeda a vybrala jsem jim navíc větu ze scénáře. A to bylo rok před premiérou. No a některé kapely nám to odevzdaly týden před premiérou. Do poslední chvíle jsem nevěděla, jestli to klapne, nebo budeme muset nary-

chlo vymyslet něco jiného. Pak se stala neuvěřitelná věc, všichni to odevzdali. A je třeba dodat, že všichni zadarmo a nezištně. Teda za lahev whisky.

Už jste muzikanty dostala do divadla, aby se podívali, k čemu hudbu skládali?

Ano, přišli na premiéru, přišli na reprízu, takže jsme měli divadlo plné muzikantů. Pro mě bylo překvapení, že někteří z nich byli v divadle poprvé. Ale mělo to efekt, s jednou kapelou už jsme domluveni, že nám složí hudbu k další inscenaci. Zaujalo je to, začalo je to bavit.

Zvolili jste i neobvyklý způsob financování inscenace.

Práva na inscenaci jsou velmi drahá, ze vstupného a příspěvků zabezpečíme jen provoz. Tak jsme zkusili oslovit diváky a podporovatele, aby nám darovali peníze předem. Zkusili jsme je oslovit přes platformu Hithit. Cílová částka, kterou jsme chtěli vybrat, byla padesát tisíc, nakonec dárci i sponzoři poslali dopředu 70 tisíc. Stálo mě to strašně moc úsilí, protože jsem nejen režiovala, ale zařizovala vše ostatní včetně propagace. Součástí odměn pro dárce byly vstupenky na představení, ale třeba i hudební cedéčko.

Než se tohle všechno stalo, musela jste vůbec titul vybrat. Jak jste přišla na Perfect Days?

Má to dvě roviny. První je, že to téma je zajímavé a v současné době se o něm moc nemluví, ale začíná prosakovat na povrch. Ve svém okolí mám několik kamarádek, kterým je čtyřicet a které tento problém zažívají na vlastní kůži a není to pro ně vůbec jednoduché. Vím, že jsou nešťastné, i když jsou krásné, chytré, úspěšné.

A druhá rovina?

S představitelkou hlavní role Janou Tichou jsme udělaly projekt o Andym Warholovi, v něm hrajeme jenom my dvě, já Warhola a Jana všechny ženy, které měly na Warhola vliv. Strašně nám to spolu sedlo, vymyslely jsme si to, napsaly a zrežiovaly. Řekly jsme si, co bychom udělaly dalšího a nabídl se výše uvedený problém a hlavně: Andy Warhol byl manažerem kapely Velvet Underground, kterou založil právě Lou Reed, autora písně Perfect Day. Takže se nám to krásně propojilo.

Martin Rumler

I DRAMATURGOVÉ A REŽISÉŘI MAJÍ SVÉ DNY...

Jednou z kruciálních složek toho typu divadla, jež nazýváme interpretačním činoherním divadlem, je dramaturgie. Hned v závěsu následována režii. Přečíst dobře dramatický text neznamena pro dramaturga s režisérem pouze pocho-pit, o čem vypráví a jaké je jeho téma, ale také - a zejména - přijít na to, jakým způsobem s ním budou následně v průběhu inscenačního procesu pracovat a zacházet. Text se v takovémto pojetí stává klíčem k inscenaci a z jeho pečlivého (pře)čtení vychází použité inscenační prostředky - od scénického řešení, přes plán hudby a zvuku až po herecké pojetí postav.

Režijní ruka je v inscenaci divadla EXIL vycházející z hry skotské dramatičky Liz Lochheadové "Perfect days" na první pohled zřetelná. Již samotná koncepce pardubického souboru je svého druhu neobvyklým projektem, do nějž bylo zapojeno nemalé množství tvůrců i z prostředí mimodivadelního. Pro inscenaci vznikla desítky lokálních kapel různých forem a žánrů, jež jsou cover-verzemi slavného Lou Reedova hitu "Perfect Day". Písně, in-spirované vždy vybranou replikou z textu, nás pak inscenací pravidelně - a snad až příliš mechanicky - provázejí jako hudební předěly mezi jednotlivými scénami. Promyšlená a na první pohled sympatická se zdá být i výprava - jed-noduchá, průhledná, vkusná.

Lochheadové hra vypráví příběh zdánlivě dokonale spokojené a úspěšné ženy, která trochu nečekaně zatouží ve svých čtyřiceti po dítěti a navíc si něco začne s kdysi dávno odloženým synem své dobré kamarádky (a švagrové). Inscenátoři ovšem pracují s dramaturgickou úpravou režisérky Alice Nellis (a Ivany Slámové), která vznikla pro její inscenaci Divadla Na zábradlí a která následně posloužila také jako podklad ke scénáři jejího (takřka stejnojmenného) filmu. Tato úprava do textu vnáší jistá témata a principy, které jsou Nellis vlastní a jejichž důsledkem je jisté vzdálení se textové předlohy od původní skotské hry z konce devadesátých let 20. století.

To, co by se mohlo zdát jako marginálie, ovšem vnáší do inscenace o poznání větší míru teozovitosti a také jistou dávku "filmového" vyprávění prostřednictvím jednotlivých obrazů na úkor práce s dramatickou (divadelní) situací a vzájem-ným jednáním postav. V takovémto přístupu se ztrácí nadsázka a humor, jež jsou původnímu textu (nejen žánrově) vlastní. A přitom se v herecké práci Aleše Dvořáka (v roli homosexuálního nejlepšího kamaráda hlavní hrdinky) právě tyto kvality dobře uplatňují a inscenaci prospívají.

Ačkoli tedy bývá režijní a dramaturgická práce pro činoherní interpretační divadlo základem a východiskem, je zjevné, že ani promyšlená a výrazně propra-covaná režijní koncepce není vždy zárukou úspěchu. Stejně jako deset verzí jedné písničky nemusí stačit na jediný originál.

Petr Christov

Bylo to pro mě zvláštním způsobem za sklem a nevím proč. Seděla jsem v první řadě, tak jsem si říkala, jestli jsem si neměla sednout dál. Ten stereotyp toho, jak se vše neustále opakuje, skládačka výstupů, kolovrátek, zapříčinil, že ke mně záměr in-scenace nedolehl. Druhá půlka v něčem přece jen začala fungovat. Je to tak na padesát procent.

Petra, Karlovy Vary

Viděla jsem film, takže mě představení úplně nepřekvapilo. Přitom jsem doufala, že se nějakého překvapení dočkám. Moc se mi líbil herecký výkon hlavní představitelky, její přirozenost.

Dita, Česká Lípa

Výkon hlavní představitelky byl výborný, moc se mi líbil i Aleš Dvořák v roli Brendana. Téma mi ale nic neříká, jsem přece jenom chlap.

Pavel, Česká Lípa

Mně se to líbilo. Dobrý nápad s kapelama a jednou skladbou, i když byla možná slyšet už mockrát. Jsem příjemně překvapený, nemám zkušenost s amatérským divadlem. Jsem spokojený.

Michal, České Budějovice

Ještě Michale, nesmíme zapo-menout na hlavní představitelku. Zvládla to perfektně a kdyby tam nebyla, tak by to nebylo ono. Dávala tomu štávu.

Lada, České Budějovice

Moc mě to nezasáhlo, děti už mám odrostlé a tohle téma jsem nikdy neřešila. Ale hlavní představitelka byla výborná.

Marie, Strakonice

DS Ty-já-tr / HROBESO Praha / režie: Milan Schejbal

R. Hawdon: Dokonalá svatba

Z GAGŮ ZŮSTANE SETINA

Rozhovor s režisérem Milanem Schejbalem

Jak se cítíš v nové roli, roli režiséra soutěžního představení na Pikniku?
Nepocítuju nijak zvláštně, že bych se cítil nějak jinak. Opravdu nemám ambici, a to myslím zcela upřímně, aby tato inscenace byla poslána na Jiráskův Hronov, nebo jinak přestanu žít. To opravdu ne. To, jak celá inscenace vznikla a že se hraje i tady je fajn, ale nechápu to nijak dramatictější.

Jak k inscenaci vůbec došlo?
Vznikla jednoduše. Přišel za mnou Luděk Horký, který je mým letitým kamarádem, deset let jsme spolu pracovali v jednom divadle, že si s Jirkou Pancnerem řekli, jestli bych s nimi nechtěl udělat nějakou komedii, a nabídli tenhle text. Chtěli, aby se souborem dělal zase někdo jiný než oni, a že komedie by byla fajn, aby se něco naučili. Odkázal jsem ho do patřičných mezí. Nejde o nic jiného než o čas, ten opravdu nemám. Pak přišel podruhé, potřetí, a všichni, kteří znají Luděka, vědí, že když si něco vytkne za cíl, že ho dosáhne. Nakonec jsme se dohodli, že to zkusíme, ale s tím, že nebudu na všech zkouškách. Bez této podmínky bych do toho ani nešel. Dohoda tedy byla, že přijdu na zkoušku, když bude čas, postaví se situace a Luděk, Jirka Pancner a Lucka Valenová budou s ostatními zkoušet situace podle toho, jak jsou postavené, naplňovat, fixovat. Takhle jsme kus po kusu stavěli. Udělal

jsem to proto, že Luděk je můj kamarád, opravdový kamarád. Nedostal jsem za to ani korunu, ne že si k nim profesionální režisér přišel vydělat. Dostal jsem pusu od Káti Tvrdíkové a flašku whisky, která už je vychlapaná.

Text Dokonalé svatby ti tedy nabídl přímo soubor. Proč jsi na něj kývl?
Protože tu komedii mám rád, protože mám rád komedie vůbec. Patřím k těm divným režisérům, kteří milují komedie. Někteří profesionální kolegové mě považují za exota. Jednak je to výborně napsaná komedie, jednak jsem ty lidi už viděl hrát v jiných hrách a myslím si, že jsou herecky velmi zkušení.

Co tě na komediích baví? Zkoušení? To, že baví diváky?

Baví mě zkoušet, baví mě přicházet si na situace, zapojovat herce, jejich kreativitu. Rozehrávat komediálně situace tak, aby do nich herci něco přinesli, něco ze sebe. Aby ta práce byla dohromady. Získat je pro komedii, jet na stejné vlně a vymýšlet situace a gagy, ze kterých tam zůstane setina. V další fázi mě baví i to, že to baví diváky. Když herci dojdou naplnění, že se diváci baví.

Vzešel jsi z amatérského divadla. Vidíš rozdíl mezi tím dnešním, a tím, v kterém jsi začínal?

Vidím v tom rozdíl. Byli jsme mladí

kluci, v tom byl veliký rozdíl. Stejně jako každá mladá generace, chtěli jsme se vymezit proti oficiálnímu proudu, dělat si divadlo po svém, a tematicky se vyjadřovat k tomu, co žijeme. Divadlo bylo političtější než dneska. Zaplatpánbůh, že už to tak není. Nebylo to napřímo, politická satira být nemohla, ale všichni věděli, kam míříme. Nebyli jsme to jenom my, to byla množina souborů, a ačkoli to tak nikdo nenazýval, jelikož se to nesmělo, dělali jsme politické divadlo. Nutilo nás to tehdy vymýšlet metafory a symboly, které byly divadelní, které nebyly na první dobrou, aby nebyly napadnutelné. Nutilo nás to víc divadelně, obrazivě přemýšlet. V tom vidím rozdíl. Navíc jsme pořád jako mladí, naše generace, i v tom průšvih, v jakém jsme žili, viděli pořád světýlko na konci tunelu. A pak přišel Petr Lébl a Jak se vám jelo a ti jasně řekli, že žádná naděje není, a kdo si to myslí, dostane dortem do ksichtu. Je strašně zajímavé, že to bylo v druhé půlce osmdesátých let, těsně před sametovou revolucí. Jako kdyby divadlo tyhle věci předbíhalo. Tohle politické divadlo už dneska není tolik potřeba dělat, proto si myslím, že amatéři mohou hledat zajímavé hry, dělat je netradičním způsobem, hledat nové cesty. Nebo nehledat nové cesty, ale dělat hry, které nemohou být na repertoáru profesionálních divadel.

Petra Jirásková

NEMALUJTE TCHÝNI NA ZEĎ! ANEB DOKONALÁ SVATBA JAKO „STROJEČEK“

V inscenaci DS Ty-já-tr / HROBESO z Prahy došlo ke spojení precizní výstavby tvaru s interpretační přesností a nasazením. Častokrát se v průběhu celého festivalu hovořilo na konto rozebíraných představení o jejich zásadních i jen dílčích chybách: např. špatném „přečtení“ předlohy, o chybně zvoleném inscenačním klíči, nepochopení potřeb žánru, chybách při výstavbě situací a problémech s jejich rytmizací, v hereckých výkonech o přílišném zaměření na hraní charakterizačních kvalit postavy na úkor budování jejich vztahů a přesvědčivosti jednání atd. Inscenace se srovnávaly a poukazovalo se na případy, kdy ta která kvalita dobře zafungovala. A na závěr celého festivalu jsme měli to štěstí sledovat představení inscenace, v níž vše působilo organicky a naplněně.

Hra Robina Hawdona Dokonalá svatba je situační komedií, která na inscenátory klade vysoké nároky. Prvotní lež ženicha, která má skrýt jeho nevěru, roztáčí vír dalších navazujících nutných lží, nedorozumění a trapasů. Neztratit se v nich, všechny situace (i drobnější situace v situacích či situace simultánní) vyložit, herecky konkretizovat, stylizovat a v přesné ansámblové souhře před diváky přesvědčivě realizovat, vyžaduje nejen poučenost, inteligenci, cit, ale i hereckou technickou vybavenost, osobní vklad, trpělivost při práci a vysokou přesnost. A toho všeho se nám ve vysoké míře dostalo.

Především první polovina představení působila jako přesně běžící „stroječek“ (v tom nejlepším slova smyslu). Dala pocítit to, o čem hovořil Vachtanogov při hledání „zdivadelnění divadla“, když tvrdil, že ze hry herce je třeba cítit jeho mistrovství. Tedy, že umí a dokáže předvést něco neobyčejného, „nekaždodenního“, že jeho hra je opravdu uměním. Takovéto rozehrávání příběhu bylo ještě posilováno prostředky odkazujícími ke zdrojům komediálnosti, které nacházíme u commedie dell'arte, tedy k lazzi, jako bylo třeba pantomimické rozehrávání napovídání jedné postavy druhé, spojení dvou postav v jednu (tělo patří jedné a ruce té druhé), zastavení situace a použití „zpětného chodu“ apod. V tomto smyslu vše v závěru vygradovalo v záměrném porušení konvencí scénografického řešení, kdy se „prošlo zdí“.

Z hereckých výkonů bych zmínil především Lukáše Přívozníka jako ženicha, Kateřinu Tvrdíkovou jako Judy, Tomáše Kyselku jako svědka a Lucii Valentovou v roli pokojské.

Děkuji za příjemnou tečku festivalu. A souboru přeji, aby se jim souhra nerozpadala a energie vydržela.

Aleš Bergman

To bylo super. Všechno se mi líbilo.

Kamila, Blatná

Skvělé. Absolutně přesně natajmovaná komedie. Mělo to přesně to, co to chtělo. Herecky přesné.

Jarda, Žďár nad Sázavou

Mně se to moc líbilo, perfektní herecké výkony. Jediné, co se mi nelíbilo, byla scéna. Myslím, že hotel mohl vypadat líp, byl takový černobílý. To by mohli změnit. Herecké výkony a tuny textu, bavil jsem se, smál jsem se v podstatě celé představení.

Jirka, Kadaň

Líbilo se mi to. Bylo to skoro profesionální. Jsou to Pražáci, tak asi to hrajou i pro lidi. Snad dostanou nějakou cenu.

Marcela, Volyně

Nám se to moc líbilo, všechno. Herecké výkony, scéna funkční, pěkná, režie... Myslím, že to nemělo chybu.

Jitka, Bavorov

Bylo to krásné, úžasné. Jsem moc spokojená.

Květuše, Klášterec nad Ohří

Viděla jsem i druhou Dokonalou svatbu, takže jsem trošku srovnávala. Tohle bylo živější, akčnější, ale také delší. V tom minulém chyběla krásná pasáž s panem hoteliérem. O to bylo tohle představení hezcí. Hezká byla obě, tohle bylo takové akčnější.

Hana, Volyně/ Praha

...dokončení ze strany 1

Zaslechla jsem, že by k dispozici neměla být ubytování na radnici.

Radnice bude, stoprocentní plné využití. Ta informace zřejmě souvisí s plány města Hronova přesídlit městský úřad do nedokončené stavby Sálu Josefa Čapka. Až se tak stane, bude pro nás budova radnice zbytná a město ji pravděpodobně prodá. Víme ale o zájemcích, kteří by si vzali společně hotel a restauraci. V Hronově je jen hotel Prajzko, který už je také pětadvacet let starý, navíc člověk, který je tam jako nájemce, si zřejmě neuvědomil, že žije v Hronově, a již před Vánoci pronajal celé Prajzko cestovní agentuře. Jednali jsme s ním, jestli by nám kapacity nedal k dispozici alespoň na těch deset dní, ale k dohodě bohužel nedošlo. Musíme si s tím poradit, abychom eliminovali výtky na ubytování. Intenzivně oslovujeme Hronovské, aby nám ubytování poskytli, což se daří.

V loňském roce skončil Horror, jedna z klíčových festivalových hospod. Máte náhradu? Nebo se bude zavírat ještě něco dalšího?

Nemám žádné zprávy, že by měl někdo další zavírat. Jednu náhradu, novinku pro mladší věkové skupiny chystáme, ale to bude velké překvapení. Pokud to dobře dopadne, a já věřím, že dopadne.

Petra Jirásková

POZOR

BLÍŽÍ SE UZÁVĚRKA PŘIHLÁŠEK NA NÁRODNÍ PŘEHLÍDKU SENIORSKÉHO DIVADLA

Na 20. května je stanovena uzávěrka přihlášek Národní přehlídky seniorského divadla, která se uskuteční ve dnech 18. – 20. listopadu 2016 v České Třebové.

Přehlídka je koncipována jako bienále, příležitost k setkání, vzájemné inspiraci a předvedení výsledků práce amatérských divadelních souborů a skupin (i jednotlivců), jejichž herecký kolektiv je nejméně z 50 procent složen z osob starších 60 let.

Věkové omezení se vztahuje pouze na účinkující. Netýká se autorů, režisérů, scénografů a dalších odborných funkcí, netýká se ani technických a jiných obslužných pracovníků. Z přehlídky může lektorský sbor doporučovat inscenace k výběru do programu Jiráskova Hronova, festivalu amatérského divadla.

Přehlídka je otevřena všem divadelním druhům, žánrům, nejrůznějším divadelním postupům, stylům a poetikám, jakož i příbuzným druhům scénického umění. Její otevřenost je žádoucí i z hlediska divácké adresy. Znamená to, že se přehlídky mohou zúčastnit soubory činoherní i loutkářské, soubory s hudebními divadelními žánry, estrádními produkcemi apod. Přihlásit lze i sólová vystoupení, zvláště pak inscenace tzv. divadla jednoho herce. Vítána budou představení určená dospělým i dětem. Minutáž inscenace či vystoupení není limitována.

Blíže informace (propozice a přihlášku) naleznete na <http://www.nipos-mk.cz>.

Neděle 15. května 2016

10.00 (NN) HOST DIVADELNÍHO
PIKNIKU VOLYNĚ 2016

Divadlo Letí / režie: Petr Hašek
D. Greene: **8GB tvrdýho porna**

12.00 (NN) **Slavnostní zakončení
Divadelního Pikniku Volyně 2016**

NEZAPOMEŇTE!

Zpravodaje si můžete stáhnout na
www.divadelnikipnik.cz,
Aktuality a fotky najdete také
na facebookové stránce
facebook.com/divadelnikipnik

Zpravodaj XXV. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2016. Redakce: Helena Plicková, Petra Jirásková, Martin Rumler, David Slížek. Vydává Volyňská kultura. Náklad 100 výtisků.